

Едно театро безподобно: актьорът се сжщи, публика и комедия неизменни, само сждържанието отсжтствува.

— Има нещо ново този път — обади се философът от сред, черната халдейска брада на когото висеше спокойно като преди.

— Ново ли? Да видим.

— Кжм веригата врагове, що анатемосваше по всички посоки на ветровете, и според всички правила и традиции на свещеното самоедство у нас, ораторът впримчи и интеллигенцията. Ловът по тая свещена птица, както се знае, е запретен.

— Или осветен за домашно охранване — допжлни мургавият: жлжчният от десно.

— Коего все едно и сжщо значи — подзе философът — Интеллигенцията е пролетният химн на живота. Господин министърът затри старите храненици и вика нов рекрут под знамената.

— Да, да! — пламна русият: зорът им е да задушат младото учителство на село — една будна още сжвест, която не им дава мира. Ново! Старите чиновници ще пропждят, ще настанят любовниците си. Нови закони ще напишат, за да имат по-дълги ржцете си, нози заеми що сключат, нови постройки ще почнат, и ще натжпчат джобовега си. Нови банки ще издигнат и ще се барикадират зад тех като паднат — за допжти: ново!

— Мечкарът нов. Този народ, който през двајсет и четири часа трампосва гарван за врана, е заслужил сждбата си и да го презират — Мургавият беше изправил глава, лицето му светеше зло и още по-злжчно.

— Тоя народ, тоя народ! — зашжпна тихо философът на себе си.

Но той беше спрел сега. Закова очи долу и чжртаеше по тротуара с вжрха на бастуна си.

Другите се начукжлиха около му и гледаха.

— Тука два мира са липсали; храм и служител — рече той: нема храм и нема служител за храма.

Другарите мжлчаха: недоумеваха още.

Философът обясни:

— Този народ е срутил олтаря в душата си —

— И забравил да се моли — бжрзо довжрши русият. сияещ вече цел в лицето си.

Отвжн некой се втурна между тех.

— Чух ви, приятели. Вие се кратикувате и отричате. Всичко отричате — по старому.

— Е, ние по старому, а ти — де ти е новото? — извжрна строго лице философът.